

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: J. J., zast. JUDr. Petrem Doležalem, advokátem, Mazovská 476/2, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2023, čj. KUJCK 51232/2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 8. 2023, čj. 54 A 6/2023-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Soběslav rozhodnutím ze dne 30. 3. 2023 uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil nedbalostním jednáním tak, že dne 1. 3. 2023 v 8:26 hodin jako řidič osobního motorového vozidla tovární značky Audi Q7 při jízdě po dálnici D3 v km 108 ve směru jízdy od Českých Budějovic v rozporu s § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, na dálnici mimo obec, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 130 km/h, tuto rychlost nerespektoval, přičemž mu byla hlídkou Policie ČR měřícím zařízením značky SOITRON mSpeedDetV naměřena rychlost jízdy 183 km/h, po odečtení odchylky 3 % rychlost jízdy 177 km/h, tedy při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 30 km/h a více. Za uvedený přestupek mu městský úřad uložil pokutu ve výši 3 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 4. 2023 zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[4] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nevypořádání jednoho ze žalobních bodů. Uvedl, že v žalobě namítl: *„Další pochybnost o výsledku měření zakládá skutečnost, že i na prvním snímku z měření, pořízeném v jeho počátku, je zobrazen údaj o naměřené rychlosti. Jde o tzv. „start/stop“ rychloměr, který měří rychlost v určitém úseku jízdy. K prokázání výsledku tak generuje dva snímky – jeden z počátku měření (ujetá vzdálenost 0 m a doba měření 0 s), druhý snímek z konce měření (zde ujetá vzdálenost 168,39 m a doba měření 3,3 s). V Záznamu o přestupku je však již na prvním snímku (pořízeném v momentu ujetí 0,0 m a doby měření 0,0 s) uveden údaj o naměřené rychlosti 183 km/h; to zavdává pochybnosti o pravdivosti výstupu z rychloměru, protože v momentu zahájení měření nemohla být výsledná rychlost známa. Za situace, kdy záznam o přestupku bylo možné na první pohled pochybovat (pozn. NSS – správně mělo být zřejmě uvedeno „zpochybňovat“), bylo namístě, aby správní orgán alespoň předvolal k výpovědi policisty a pokusil se anomálie vysvětlit; dle přesvědčivosti takových zjištění by pak tyto buď odůvodnil v odůvodnění rozhodnutí o vině, nebo řízení zastavil. Žalobce tedy navrhuje zrušit napadené rozhodnutí z důvodu, že správní orgán pominul vady jediného důkazu svědčícího o naměřené rychlosti, ač tyto vady byly ze Záznamu o přestupku zjevné. O správnosti rozhodnutí proto přetrvávají důvodné pochybnosti.“*

[5] Stěžovatel zdůraznil, že krajský soud tak měl posoudit, zda to, že již na prvním snímku, který byl pořízen při zahájení měření, jsou uvedeny výsledky měření, zakládá důvodnou pochybnost o provedeném měření. To však krajský soud neučinil a věnoval se jen posouzení druhého žalobního bodu, tj. rozdílu mezi délkou měřeného úseku dle konečného snímku z měření a délkou měřeného úseku dle GPS pozic.

[6] Krajský soud však v tomto směru dle názoru stěžovatele posuzoval žalobu mimo žalobní body. Stěžovatel namítal, že zatímco na výstupu z rychloměru je uvedeno, že délka měřeného úseku byla 168,39 metrů, srovnání GPS pozice začátku a konce měření ukazuje, že tato vzdálenost byla 177 metrů. Krajský soud však tuto námitku dezinterpretoval, když uvedl, že dle stěžovatele rychloměr měří rychlost měřeného vozidla v návaznosti na ujetou vzdálenost zjištěnou z GPS a čas. Následně krajský soud poukázal na to, že vzdálenost není rychloměrem měřena podle GPS, ale dle odometru na základě počtu impulsů, kalibrační konstanty a času. Z tohoto důvodu vyhodnotil krajský soud žalobní námitku jako nedůvodnou. Stěžovatel však nenamítal, že by rychloměr měřil rychlost vozidla v návaznosti na ujetou vzdálenost zjištěnou z GPS a času. Stěžovatel namítal, že vzdálenost, která byla zjištěna rychloměrem, neodpovídá reálné vzdálenosti, kterou lze ověřit dle GPS. Stěžovatel nijak nezpochybňoval, že rychloměr zjišťuje údaje o délce měřeného úseku odometrem, který ji počítá na základě impulsů a nastaveného obvodu kola. Stěžovatel poukazoval na to, že tento výsledek neodpovídá vzdálenosti zjištěné dle GPS souřadnic. Krajský soud tedy posuzoval jinou námitku, než kterou stěžovatel vznesl v žalobě.

[7] Dále stěžovatel krajskému soudu vytkl nesprávnost jeho dílčí úvahy, podle níž rychloměr není „přístrojem GPS“ a výstup GPS není předmětem ověření. Podle názoru stěžovatele i GPS údaj může zakládat důvodnou pochybnost o správnosti měření, a to tím spíše, že i krajský soud konstatuje, že tento údaj je přesný. Přesnost GPS ostatně ani nebyla nikým zpochybněna.

pokračování

[8] Stěžovatel shrnul, že v žalobě namítal, že údaj o vzdálenosti měření, který byl zjištěn rychloměrem dle jeho odometru, neodpovídá skutečné délce měřeného úseku verifikované dle GPS. Je tedy zřejmé, že rychloměr ztratil požadované metrologické vlastnosti, čímž zaniklo jeho ověření a výstup z něj není spolehlivý. Tuto námitku krajský soud neposoudil.

[9] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný uvedl, že kasační stížnost není přijatelná, protože se krajský soud (a předtím ani správní orgány) neodchýlil od ustálené judikatury. Dále žalovaný konstatoval, že stanovené měřidlo splňovalo metrologické podmínky a bylo vybaveno platným ověřovacím listem vydaným akreditovaným metrologickým střediskem. Silniční rychloměr neztratil schopnost měřit vzdálenost jen na základě přepočítání vzdálenosti dle uvedených GPS souřadnic ze serveru mapy.cz. Rychloměr rychlost měřeného vozidla vyhodnotil a zaznamenal, nenahlásil chybu měření; k chybnému měření tedy nemohlo dojít (rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2016, čj. 7 As 276/2015 - 38).

[11] Žalovaný navrhl, aby NSS zamítl kasační stížnost.

[12] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006–39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021–28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost, která má z logiky postupu kasačního přezkumu před posouzením věcných závěrů přednost, je nezbytné úvodem připomenout, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005 - 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001 - 47, č. 3 86/2004 Sb. NSS).

[15] K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebuduje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná

(nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012 - 161).

[16] Je pravda, že stěžovatel v žalobě poukázal na existenci dvou snímků (obrázků) o měření rychlosti jeho vozidla – obrázek počátku měření (začátku úseku) a obrázek konce měření (konce úseku). V této souvislosti se pozastavil nad tím, že již obrázek počátku měření obsahuje údaj o naměřené rychlosti 183 km/h, což podle něj také zavdává pochybnosti o pravdivosti výstupu z rychloměru, protože v okamžiku zahájení měření nemohla být rychlost známa. Je ovšem třeba zdůraznit, že v případě dané námítky se jedná „jen“ o rozvedení žalobní argumentace týkající se údajné ztráty metrologických vlastností daného měřidla (rychloměru), kterou stěžovatel primárně dovozoval z toho, že vzdálenost, která byla zjištěná rychloměrem, neodpovídá skutečné vzdálenosti, kterou lze ověřit dle GPS. To plyne i z uspořádání námitek a argumentace v žalobě.

[17] Krajský soud postavil v souladu s výše citovanou judikaturou v bodech [14] a [15] proti žalobní argumentaci stěžovatele vlastní logické zdůvodnění, v němž stěžovateli v souladu s podklady založenými ve spise přesvědčivě a správně vysvětlil, z jakých důvodů nelze jeho námitkám přisvědčit a proč měření rychlosti jeho vozidla bylo správné.

[18] Pokud krajský soud konstatoval, že dle stěžovatele rychloměr měří rychlost měřeného vozidla v návaznosti na ujetou vzdálenost zjištěnou z GPS a čas (bod 12 napadeného rozsudku), nelze to považovat ani za dezinterpretaci žalobní námítky. Jedná se maximálně jen o určitou formulační neobratnost, neboť krajský soud následně ve svém odůvodnění správně vycházel z žalobní námítky, podle níž údaj o vzdálenosti měření, který byl zjištěn rychloměrem dle jeho odometru, neodpovídá skutečné délce měřeného úseku dle údajů GPS. Sporné konstatování krajského soudu v bodu 12 jeho rozsudku tak v kontextu odůvodnění tohoto rozsudku jen vyjadřuje, že podstata dané žalobní námítky spočívá v tom, že vzdálenost dle údajů GPS je jiná, než je vzdálenost, která byla rychloměrem (měřidlem) stěžovateli změřena. Z toho lze poměrně logicky dovodit, že za správnou vzdálenost, během níž měla být rychlost měřena, považuje stěžovatel tu, která byla změřena pomocí GPS.

[19] Krajský soud s přílehlavým odkazem na Certifikát o schválení typu měřidla k užití silničnímu rychloměru vysvětlil, že mechanismus měření ujeté vzdálenosti je založen na výstupu snímače na kolech vozu generující impulsy dle otáček kol (odometru), nikoli na systému GPS. Údaje GPS neslouží k měření rychlosti, ale k záznamu dat o poloze vozidla při měření, a pro měření rychlosti nejsou data GPS použita. Z odůvodnění napadeného rozsudku dle NSS jasně plyne (správný) závěr, že pro výpočet rychlosti (a tedy i délku měřeného úseku) nejsou data GPS nijak významná. To krajský soud pregnančně v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil (viz body 13 až 15 jeho rozsudku).

[20] Za dané situace nelze krajskému soudu ani vytýkat, že se dále nezabýval zbývající argumentací týkající se ověření rychloměru (tj. existencí dvou obrázků o měření rychlosti vozidla stěžovatele), neboť k zániku jeho ověření nemohlo dojít tak, jak stěžovatel namítá. Krajský soud sice nepostavil své závěry na vyvrácení každého jednotlivě vzneseného argumentu (námítky), ale srozumitelně a logicky popsal, jakým způsobem měření rychlosti probíhá a z čeho dovozuje v nyní projednávané věci jeho správnost (a funkčnost

pokračování

rychloměru). Jeho závěry mají přitom také oporu v obsahu spisového materiálu, a nedá se jim tak nic vytknout. Z téhož důvodu nebylo zapotřebí provádět ani další dokazování (zejména výslech svědků – zasahujících policistů).

[21] Krajský soud tak rovněž v souladu s judikaturou NSS a Ústavního soudu (viz např. rozsudky NSS ze dne 20. 2. 2012, čj. 2 As 102/2011 - 112, ze dne 28. 8. 2015, čj. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.) řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo provedení dalších důkazů nutné. I podle názoru NSS bylo v dané věci jednoznačně prokázáno, že se stěžovatel dopustil daného přestupku, na čemž by nemohlo nic změnit ani stěžovatelem navržené dokazování.

[22] NSS pak jen dodává, že stěžovatelem uváděné obrázky, na nichž se nachází vozidlo stěžovatele, skutečně obsahují v červeném obdélníčku totožný údaj „měřená rychlost 183 km/h“. Není přitom příliš těžké dovodit (i s ohledem na již krajským soudem a stěžovatelem popsáný způsob měření rychlosti), že se jedná o údaj o konečné změřené rychlosti vozidla stěžovatele. K tomu stačí jen prostý pohled na dané obrázky a NSS tomuto argumentu stěžovatele příliš nerozumí. Rozhodně se nejedná o důvod relevantně zpochybňující správnost měření rychlosti vozidla stěžovatele, resp. funkčnost daného rychloměru. Pokud by snad u stěžovatele tyto pochyby stále přetrvávaly, je možné odkázat na Certifikát, podle něhož obrazovka s detailními informacemi o záznamu z měření obsahuje: „1. obrázek počátku měření (začátku úseku) s identifikátorem záznamu a aktuálními údaji o datu a času, poloze, době měření (při počátku měření je 0,00 s), ujeté vzdálenosti (při počátku měření je 0,00 m), zvoleném režimu měření, kameře (přední nebo zadní), rychlostním omezení a identifikaci obsluhy (pole „PŘIHLÁŠEN“), 2. obrázek konce měření (konce úseku) opět s aktuálními údaji, přičemž na základě měření **vypočtená průměrná (měřená) rychlost je uvedena na obou obrázcích a barevně zvýrazněna**“ (pozn. zvýrazněno NSS).

[23] NSS tak v návaznosti na závěry krajského soudu shrnuje, že správní orgány neměly žádný důvod pochybovat o správnosti změřené rychlosti vozidla stěžovatele. Záznam o změřené rychlosti společně s ostatními doklady byly dostatečné k prokázání skutečnosti, že se stěžovatel jako řidič měřeného vozidla dopustil přestupku spočívajícího ve zmíněném překročení rychlostního limitu. V dané věci se uplatní závěr z rozsudku NSS ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 As 217/2015 - 47, podle kterého „jestliže již v samotném přestupkovém řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí (§ 3 správního řádu z roku 2004) vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku, nemůže pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení...“. NSS je rovněž nucen konstatovat, že žalobní i kasační argumentaci celkově nelze hodnotit jinak než jako zavádějící a obstrukční, čemuž nasvědčuje již to, že ji stěžovatel uplatnil až v řízení před soudy.

[24] Podle NSS v této věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský

soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva a jeho skutkové závěry mají oporu v obsahu spisu. NSS proto kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. dubna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu